

Budovať dom na skale (1.)

Svätý otec Benedikt XVI. pred nedávnom navštívil Poľsko a počas stretnutia s mládežou predniesol príhovor, ktorý si aj my priblížime, lebo je veľmi povzbudivý a aktuálny i pre náš každodenný život. Máme dnes v našej farnosti hodovú slávnosť pri ktorej oslavujeme Nebeského otca za náš dom, ktorým je Boží chrám postavený v našej obci i náš život a našu dušu.

„Ako vybudovať dom, ktorý sa volá život?“ – odpoveď na túto otázku hľadal Benedikt XVI. vo svojom príhovore mladým zhromaždeným na krakovských Bloniach: „V srdci každého človeka – priatelia moji – jestvuje túžba po dome. A o čo väčšia je v mladom srdci táto túžba po vlastnom dome, ktorý by bol pevný a do ktorého by sa mohlo nielen s radosťou vracieť, ale s radosťou v ňom aj prijímať každého hosťa, ktorý doň príde. Je to túžba po domove, v ktorom je každodenným chlebom láska, odpúšťanie, porozumenie, v ktorom je pravda žriedlom, z ktorého vyviera pokoj srdca. Je to túžba po dome, na ktorý možno byť hrdý, za ktorý sa neslobodno hanbiť a pre ktorý by sa nikdy nemalo plakať kvôli tomu, že sa zrútil. Táto túžba nie je ničím iným, ako želaním mať plný, šťastný a vydarený život. Nemajte strach z tohto želania! Neutekajte pred ním! Nenechajte sa odradiť pri pohľade na zrútené domy, rozplynuté želania, nesplnené túžby. Boh Stvoriteľ, ktorý vkladá do mladého srdca obrovskú túžbu po šťastí, ho potom neopustí pri namáhanom budovaní domu, ktorý sa volá život.“

Benedikt XVI. sa na tomto mieste opýtal: „Ako budovať tento dom?“ Túto otázku si mladí ľudia kladú veľmi často a Svätý otec sa na ňu pokúsil odpovedať slovami Ježiša Krista, ktorý hovorí, že dom musí byť postavený na skale, aby bol pevný a nezrútil sa. „Čo však znamená budovať dom na skale?“ opýtal sa pápež. „Znamená to predovšetkým budovať na Kristovi a s Kristom. Ježiš hovorí: „A tak každý kto počúva tieto moje slová a uskutočňuje ich podobá sa múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale.“ (Mt 7, 24) Nejde tu teda o prázdne slová, vyslovené hocikým, ale o slová Ježiša. Nejde o počúvanie hocikoho, ale o počúvanie Ježiša. Nejde o uskutočnenie hocikakej veci, ale o splnenie slov Ježiša. Budovať na Kristovi a s Kristom znamená stavať na základe, ktorý sa volá ukrižovaná láska. Znamená to stavať s Niekým, kto – poznajúc nás lepšie ako poznáme my sami seba – nám hovorí: „...si drahý mojim očiam, vzácny a ja ťa milujem“ (Iz 43,4). Znamená to stavať s Niekým, „kto ostáva verný aj keď my sme neverní, lebo seba samého zaprieť nemôže“ (porov. Tim. 2,13). Znamená to stavať s Niekým, kto sa ustavične skláňa k zranenému srdcu človeka a hovorí: „ani ja ťa neodsudzujem. Choď a už nehreš.“ (Jn 8, 11) Znamená to budovať s niekým, kto z výšky križky naťahuje svoje ruky, aby naveky opakoval: „Ja dávam môj život za teba človek, pretože ťa milujem.“ Budovať na Kristovi napokon znamená založiť na jeho vôli všetky vlastné túžby, očakávania, sny, ambície a všetky vlastné plány. Znamená to povedať samým sebe, vlastnej rodine, priateľom, celému svetu a predovšetkým Kristovi: „Pane, v živote nechcem robiť nič proti tebe, pretože ty vieš čo je pre mňa lepšie. Iba ty máš slová večného života.“ (porov. Jn 6, 68) Priatelia moji, nemajte strach stavať na Ježišovi. Majte túžbu po Ježišovi ako základe života. Zažňte v sebe túžbu po budovaní vášho života s Ním a pre Neho! Pretože nemôže prehrať ten, kto všetko postaví na ukrižovanej láske Vteleného slova.“

Benedikt XVI. položil mladým opäť tú istú otázku: „Čo znamená stavať na skale?“ Podľa neho to znamená stavať aj na Niekom, kto bol odmietnutý. Sám svätý Peter vo svojom prvom liste o ňom hovorí ako o živom kameni zavrnutom ľuďmi. „Toto odmietanie Ježiša zo strany ľudí, spomínané svätým Petrom sa tiahne dejinami ľudstva a siaha až do dnešných čias... Viackrát je Ježiš ignorovaný, vysmievaný a vyhlasovaný za kráľa minulosti, ale nie dneška a už vôbec nie zajtrajška, je odložený do kúta otázok a osôb, o ktorých by sa nemalo hovoriť nahlas a verejne.“

Svätý Otec upozornil mladých, že keď sa stretnú s ľuďmi, ktorí takto opovrhujú Ježišom, aby sa nimi nenechali odradiť. „Silná viera musí prejsť skúškami. Viera, ktorá je živá, musí ustavične rásť. Naša viera v Ježiša Krista, aby takou zostala, sa musí často konfrontovať s nedostatkom viery u iných.“

Pápež upozornil mladých, že aj keď je dom postavený na skale, neznamená to, že neprídu životné skúšky. „Kristus nesľubuje, že na rozostavaný dom sa nikdy nespustí lejak, nesľubuje, že ničivá vlna neprevráti to, čo je pre nás najdrahšie, nesľubuje, že prudké vetry neodnesú preč to, čo sme postavili, niekedy za cenu obrovských obetí. Kristus chápe nielen snahu človeka mať trvalý dom, ale naplno si uvedomuje aj všetko to, čo môže zničiť šťastie človeka. Nedivte sa preto nad ťažkosťami, akékoľvek sú! Nenechajte sa pre ne znechutiť! Budova postavená na skale nie je budovou, ktorá je uchránená pred prírodnými silami, zapísanými v tajomstve človeka. Postaviť na skale znamená uvedomovať si, že v ťažkých chvíľach je tu sila, ktorej môžeme dôverovať.“

Kostol Najsvätejšej Trojice vo Vištucku

*Nesmierny Bože v Trojici,
od vekov existujúci,
moc tvoja všetko stvára,
nad časom, vekmi panuje.*

*Ty k blaženosti úplnej
sám sebe stačíš jedine,
a predsa starosť o nás máš,
zem, nebo láskou objímaš.*

*Ty, Otče, si zdroj milosti,
ty, Synu, jeho slávou si
a ty, Duch Svätý, obidvoch
si večná láska, pravý Boh.*

*Z teba, Trojica blažená,
jak z prvotného prameňa
vyviera život, stvorenie
i všetka krása z teba je.*

*Z nás, ktorých zdobí radostná
koruna tvojho synovstva,
vybuduj chrámy žiarivé,
Svätého Ducha svätynie.*

*Ty svetlo, v tom dni
poslednom
Pridruž nás v nebi k anjelom
Nech chválime ťa v radosti
Po všetky veky večnosti. Amen*

Ani Boh nevie byť sám

Väčšina z nás pozná rozprávku, ktorej autorom je Oscar Wilde a hovorí sa v nej o sebeckom obrovi. Tento obor mal obrovskú záhradu, ale nechcel, aby sa v nej hrali deti.

Všetky vyhnal a záhrada stíchla ako zakliata. Ani slniečko do nej nezasvietilo.

Až neskôr obor pochopil, že ak chce byť šťastný, musí zbúrať múr,

ktorý postavil okolo záhrady, a musí ponúknuť záhradu deťom. Spravil tak a našiel šťastie.

Oproti sebeckému obrovi môžeme ako protiklad postaviť nášho nebeského Otca. Boh nie je sebec, Boh je Otec. A preto nemôže byť sám. Aj on má obrovskú záhradu, ale nechce ju ani na chvíľku iba pre seba. On sa od počiatku, od večnosti daruje. A daruje sa úplne celý - povedali by sme totálne, daruje celú svoju podstatu, svojho jednorodného Syna. Ten mu jeho lásku božským spôsobom opätuje a tak vzniká tretia božská osoba.

Duch Svätý, ktorý vychádza z Otca i Syna. Boh je teda jediný, ale nie je sám. Je to trojica osôb, no jeden Boh.

Tajomstvo Najsvätejšej Trojice úplne prevyšuje náš rozum, je však dobre, že je to tak. Ľudsky povedané, Pán Boh, hoci je Bohom, nenašiel iný zmysel svojho života, jedine v darovaní sa druhému.

Môže sa zdať, že niektoré tajomstvá kresťanstva sú úplne odtrhnuté od praktického života. A tak sa to môže javiť aj o tajomstve Najsvätejšej Trojice. Avšak nie je to tak. Je tu háčik. My ľudia sme stvorení na Boží obraz. A z toho vyplýva veľmi dôležitá pravda: Ak Boh nachádza svoj zmysel v darovaní samého seba, ani človek nemôže inak. Išiel by proti svojmu šťastiu a prirodzenosti. Teda egoista nikdy nemôže byť skutočne šťastný, aj keby si to myslel.

Nemecká psychologička Elisabeth Lukasová spomína, že raz za ňou prišla staršia pani, ktorá mala vlastný byt, dobrý dôchodok, bola sebestačná, vychovala deti, mohla odpočívať a venovať sa sebe, no zrazu začala premýšľať nad tým, pre koho je ešte na svete. Zbadala, že vlastne už pre nikoho, a začala mať psychické problémy, nenachádzala zmysel života. Psychologička jej poradila, nech sa zapojí do služby napríklad v charite. Niečo ľahké, čo zvládne. Ona to urobila a problémy zmizli. Už mala prečo a pre koho žiť.

Boh je jediný, ale nie je sám, je to spoločenstvo osôb, ktoré sa vzájomne darujú. Človek je stvorený na jeho obraz, a preto bude šťastný, iba ak bude žiť pre druhého. Je to jediná cesta, ako nájsť šťastie časné i večné. Inú nehľadajme. Neexistuje.

MARIÁN BUBLINEC

Zmier sa so životom

Aby si bol aspoň trochu šťastný, aby si mal na zemi kúsok neba, musíš sa zmieriť so životom, so svojím vlastným životom, takým, aký je teraz!

Musiš prijať svoju prácu, ľudí, ktorí ťa obklopujú, ich nedostatky a nedokonalosti.

Teš sa svojho manžela a svojej manželky, aj keď si myslíš, že si nestretol ideálneho manžela či manželku. (Neverím, že takí existujú).

Musiš sa uspokojiť s tým, čo máš, s okolnosťami, ktoré si si ty nevybral; s domom, zariadením, so svojím oblečením, so svojimi zadosťučineniami, hoci v dome tvojho suseda všetko vyzerá krajšie a lepšie.

Zmier sa so životom!

Máš iba jednu kožu. Nemôžeš sa znovu narodiť.

Máš iba jeden život.

Urob z neho, čo môžeš. Sú v ňom tmavé i svetlé dni. Urob z neho, čo môžeš.

Máš ho iba raz.. Pokús sa v ňom o maximum.

Ak ho odmietneš, už ti nič iné nezostane.

Phil Bosmans „Kľúč šťastia“

Sväté omše v 10. týždni cezročného obdobia

13.VI. utorok

18.00 + za rodičov Pekárikových a súrodencov

14.VI. Streda

18.00 + Matilda Stranovská (30dní)

15.VI. štvrtok – Najsvätejšieho Kristovho tela a krvi - prikázaný sviatok

18.00 za farníkov

16.VI. piatok

18.00 + František Palkovič, manž. Terézia a zať Ján

17.VI. Sobota

18.00 + Ján Podmarčík manž. Serafína a rodičia z oboch strán

Upratovanie kostola č.d. 421 - 455

18.VI. 11.Nedeľa cezročného obdobia

8.00 + Berta a Ľudovít Plevčík a dc. Anna

9.15 + Miroslav Kročka a rodičia

Procesia na oslavu Božieho tela

Liturgický kalendár

12.VI. pondelok sv. Gašpar Bertoni, kňaz

13.VI. utorok sv. Anton Paduánsky

14.VI. streda sv. Valér Rufín, mučeníci

15.VI. štvrtok Najsvätejšie Kristovo telo a krv – prikázaný sviatok

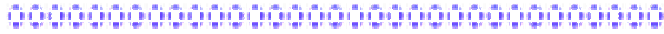
16.VI. piatok sv. Benon, biskup

17.VI. sobota sv. Nikander a Marcián, vojaci, mučeníci

Slovo na dnes

Viera je základné rozhodnutie a totálny projekt človeka, v ktorom nachádza Boha a tým tiež seba, svoj život, druhých a celú skutočnosť.

Walter Kasper

BOŽÍ PSEUDONYM

Brať meno Božie nadarmo je hriech, a určite nie malý, keď sa ním Desatoro zaoberá už v druhom bode. V tejto súvislosti ďakujem svojim rodičom a znovu opakujem: „Škoda facky, ktorá padne vedľa.“ Doma sme to nikdy nepočuli, ale poznáte to - škôlka, škola, médiá atď. Keď sme začali brať Božie meno nadarmo, rodičia nám chvíľu trpezlivo vysvetľovali, prečo to hovoriť nemáme. Keď to nezaberalo, pritvrdili. Ešte nás párkrát varovali a potom sme už bez varovania dostávali po ústach. Lenže zvyk je železná košeľa, a napriek tomu, že sme nechceli, každú chvíľu nám z úst vyletelo „Jež...“ Keď sme ale bleskovo zareagovali a dopovedali „-kove oči“, facka nepriletela. A tak nás rodičia cez tie ježkove oči veľmi rýchlo, a hlavne na celý život, odnaučili brať meno Božie nadarmo.

Anatole France hovorí, že náhoda je pseudonym, ktorý Boh používa vtedy, keď sa nechce podpísať osobne. A pseudonym je tiež meno. Vždy ma zabolí, keď slovo náhoda počujem z úst praktizujúceho kresťana. Hádam nejde rovno o hriech proti druhému prikázaniu, ale o istú formu ignorácie určite áno. Že je to kresťana nedôstojné, to inými slovami vyjadril i Carlo Carretto: „Náhoda je slovo, ktorému chýba zmysel, a hoci neodmysliteľne patrí k nášmu spôsobu myslenia a konania, je to číročírý výtvar fantázie, nesprávne riešenie zle položenej otázky, je to odpoveď, s akou sa uspokojia jedine ľudia skutočne nevedomí alebo skôr slepí.“

Zbaviť sa hlboko zakoreneného zlozvyku nie je v dospelosti ľahké. Vzájomne si preukazovať službu fackovaním, to asi tiež nebude to pravé. Ale čo tak si zaobstarať pokladničku na pokuty? Za každú „náhodu“ do nej vhodiť napríklad dvadsaťkorunáčku? Možno by to pomohlo. A pretože na náhody neverím, mám tu pre vás ešte jeden návrh. Keď som dopísala druhú vetu tohto odstavca, zavolať mi riaditeľ Hospicu sv. Štefana v Litoměřiciach, či neviem o nejakom sponzorovi. Stále chýbajú peniaze na prevádzku, na lieky, na pomôcky. Momentálne o sponzorovi neviem, ale mám iný nápad. Keď nebudete vedieť, čo s pokladničkou plnou pokút, môžete im ju vysypať na účet nejakého hospicu.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Božie meno sväté

„**Pane vládca náš, aké vznešené je tvoje meno na celej zemi!**“
(Ž 8,2)

V Národnej bibliotéke v Paríži, ktorú mnohí považujú za zrkadlo západnej, t. j. kresťanskej kultúry, je v počte kartotekových lístkov na prvom mieste heslo Boh. Na druhom mieste je heslo Ježiš. Len v 19. storočí sa o Kristovi napísalo asi 62-tisíc zväzkov.

Napriek tejto skutočnosti sa nijaké slovo v dejinách nepoužívalo a nepoužíva s takou ľahkovážnosťou ako meno Boh. Čo všetko sa ním označovalo a čo všetko sa v Božom mene vykonalo! Na opasku nemeckých fašistických vojakov bol nápis Gott mit uns! (Boh s nami!). Na rube dolárovej bankovky je nápis We God be trust! (Dôverujme Bohu!).

Úcta k Božiemu menu

Boh nás miluje nepredstaviteľnou otcovskou láskou. Na druhej strane žiada, aby lásku sprevádzala aj úcta k milovanej bytosti. Preto zaradil i úctu k sebe medzi naše základné mravné povinnosti. Túto povinnú úctu k Bohu vyjadruje druhé Božie prikázanie: „Nevezmeš Božie meno nadarmo.“

Meno vyjadruje prirodzenosť toho, kto ho nosí. Meno Boha vyjadruje tajomstvo jeho božskej prirodzenosti. Úcta k Božiemu menu vyjadruje úctu, ktorá patrí tajomstvu samého Boha a celej posvätej skutočnosti, ktorú toto meno pripomína. Preto načim Božie meno chrániť. Máme ho vyslovovať s vedomím, že je sväté, a preukazovať mu vonkajšie znaky úcty.

Ľahkovážnosť pri vyslovovaní

V dnešnom svete sa stráca úcta k Božiemu menu, čo v konečnom dôsledku vedie k strate úcty k samotnému Bohu. Azda najrukopnejším dôkazom toho, ako môže Boh človeku zovšednieť, je zvyk používať Božie meno ľahkovážne. Ľudia to dnes robia už tak bežne, že branie Božieho mena nadarmo nepovažujú za nič. Stačí malý úľak, vzblknutý hnev či roztopašná nálada, a už človek používa mená Boh, Ježiš.

Kristus či Mária. Tí, ku ktorým sa modlíme, zrazu slúžia ako obyčajné citoslovci.

Druhé prikázanie zakazuje takéto zneužívanie Božieho mena v malicherných a nedôstojných rečiach, nehovoriac už o zlých rečiach. Tento zákaz platí aj pre meno Ježiša Krista, Panny Márie a všetkých svätých.

Dávať niekomu prisľúbenia v Božom mene treba veľmi opatrne, pretože zaväzujú Božiu česť, pravdivosť a autoritu. Spreneveriť sa im znamená vlastne robiť z Boha klamára.

Rúhanie a preklínanie

Za ťažký hriech sa považuje rúhanie. Je to hriech priamo proti druhému prikázaniu. Pod rúhaním chápeme vyslovovanie nenávisťných slov o Bohu, pripisovanie zla či konanie zlých skutkov Bohu. Sú to väčšinou slová nenávisťi a výčitek proti Bohu, Ježišovi Kristovi, Panně Márii, všetkým svätým, ako aj proti Cirkvi.

Za neúctivosť voči Bohu sa považujú preklatia, ktoré si poslušujú Božím menom (napríklad „Nech ťa Boh skáral!“). Pri preklínaní však človek nemá úmysel rúhať sa.

Krivoprisažnosť

Prísahať znamená brať Boha za svedka toho, čo tvrdíme. Dovoľávame sa Božej pravdovravnosti ako záruky vlastnej pravdovravnosti. Krivá prisaha je prestúpením druhého prikázania, lebo volá Boha, aby dosvedčil lož. O krivoprisažnosti ide aj vtedy, ak dáme nejaký sľub, hoci vieme, že ho nedodržíme.

Pred prisahou nás varuje aj Ježiš Kristus: „Vôbec neprisahajte — ani na nebo, lebo ono je Božím trónom, ani na zem, lebo ona je podnožkou jeho nôh, (...) ani na svoju hlavu neprisahaj, lebo ani jediný vlas nemôžeš urobiť bielym alebo čiernym“ (Mt 5, 34-36). Vzápätí nám Kristus predkladá jednoduché a bohumilé riešenie:

„Vaša reč nech je ‚áno — áno‘, ‚nie — nie“ (Mt5,37). Prísaha je však povolená z vážnych a primeraných dôvodov, napríklad pred súdom.

Krst

S Božím menom je zviazaná aj sviatosť krstu. V súlade s vôľou Pána Ježiša sa udeľuje „v mene Otca i Syna, i Ducha Svätého“ (porov. Mt 28, 19). Krstom sa človek stáva novým stvorením, Božím dieťaťom, a ako nové stvorenie dostáva svoje meno. Malo by vyjadrovať určitý aspekt kresťana, preto sa majú dávať mená svätcov. Krstné meno môže vyjadrovať aj niektoré kresťanské tajomstvo či čnosť.

Aj ľudské meno si zasluhuje úctu. Veď Kristus ako dobrý pastier „volá svoje ovce po mene“ (porov. Jn 10, 3). Tak ako sa stráca úcta k Božiemu menu, vidieť v týchto časoch aj nedostatok úcty k ľudským menám. Meno sa začína považovať za akýsi poznávací znak. To je zároveň dôvod, prečo sa Božie meno nedbanlivo vyslovuje v reči, piesňach, kliatbach či v žartoch. Každý človek je citlivý na svoje meno a neznesie ho, keby naše meno niekto degradoval na neúctivé zvolanie. Platí, že podceňovanie mena vedie k podceňovaniu osoby.

Zvláštnym prejavom úcty a ocenenia, ktoré sa preukazujú Božiemu menu a samotnému Bohu, je znak kríža „v mene Otca i Syna, i Ducha Svätého“. Prežehnaním sa, kresťan začína i končí nový deň, modlitbu či svoju činnosť.

pripravil PAVOL BZINA

Zhrnutie

— *Druhé prikázanie prikazuje mať v úcte Pánovo meno, ktoré je sväté.*

— *Zakazuje nám akékoľvek nevhodné použitie Božieho mena, mena Ježiša Krista, Panny Márie a všetkých svätých.*

— *Rúhanie je použitie Božieho mena urážlivým spôsobom.*

— *Krivá prísaha volá Boha, aby dosvedčil lož.*

— *Krstom sa človek stáva Božím dieťaťom. Treba dbať na vhodný vyber mena.*

— *Ľudské meno si zasluhuje úctu.*

Vyznávač

Čítal som kdesi myšlienku o nebezpečnosti aktívnych hlupákov a nevzdelaných nadšencov. V podstate ide o dve odrody z tej istej liahne, ku ktorým by som pridal ešte jednu, nie nebezpečnú, skôr budiacu úsmev. Nevedomého vyznávača. Žije v predstave, že čomu verí, tomu i rozumie. Malo by to byť presne naopak.

Inými slovami...

*Chodil nadšene a pravidelne do kostola,
ale vôbec nevedel, že sú štyri evanjeliá,
sedem sviatostí a desať prikázaní.
Obhajoval sa tým, že o čo je silnejší vo viere,
o to je slabší v matematike.*

Max Kašparů „Inými slovami“

svätý Benno 16.jún

Sv. Benno, biskup (* v 1010 ? v Nemecku; † 16. júna v Meissene, Nemecko)

Fr. Basso, biskup.

Narodil sa ako syn saskkej grófskej rodiny. V roku 1040 bol vysvätený za kňaza, potom sa stal opátom v Hildesheime a 17 rokov bol kanonikom v Goslare. V roku 1066 ho proti jeho vôli vysvätili za biskupa v Meissene. Účinkoval veľmi požehnané. Vybudoval mnohé kostoly a kláštory a obrátil mnoho pohanov. Postavil sa proti saskkej vojne Henricha IV., a preto sa dostal do zajatia v rokoch 1075 až 1076. V roku 1085 ho Henrich IV. úplne zosadil. Trvalo to tri roky. Po návrate pôsobil ako misionár medzi Slovanmi. Zomrel 16. júna 1106 v Meissene. Roku 1523 bol vyhlásený za svätého. Jeho ostatky sú uložené v Mníchove.

Trpezlivosť

Keď Polabskí Slovania zavraždili svojho biskupa Jána, sv. Benno, biskup zo susedného Meisenu, sa rozhodol, že on pôjde k Slovanom ohlasovať Krista. Dôkladne sa na to pripravil. Naučil sa slovanskú reč, zostavil si výklad evanjelia a odmietol sprievod nemeckých rytierov, ktorí mali koristnícke ciele.

Vyzbrojil sa trpezlivosťou, miernosťou, dobrotou a začal. Niekoľkokrát ho Slovania zahnali, hrozili smrťou, ale on neúnavne začínal znovu. Keď Slovania zbadali, že biskupovi nejde o ich majetky, ale o duše, stali sa prístupnejší. Už sa zdalo, že ich Benno privedie k viere, keď r. 1074 rozpútal pyšný nemecký kráľ Henrich IV. vojnu.

Slovania sa chceli poddať. Benno, rodom Sas, nepostavil sa na kráľovu stranu, za čo kráľ vyplenil Meissen, vyraboval biskupstvo, Benno uväznil a zničil slovanskú cirkev. Rok vo väzení prežíval biskup na modlitbách; najmä za Slovanov. Keď sa vrátil, našiel všade veľký neporiadok, úpadok a mravnú biedu. Musel začať znovu, úplne od začiatku.

„Ako Boží vyvolenci, svätí a milovaní, oblečte si hlboké milosrdenstvo, láskavosť, pokoru, miernosť a trpezlivosť.“ (Kol 2, 12)

Pane, sv. Benno skutkom naplnil výzvu apoštola Pavla. Ak by nemal trpezlivosť, ani jedna z jeho čností by nepriniesla úrodu. A márne sú aj moje dary, ak mi chýba trpezlivosť. Ešte šťastie, že sa v nej môžem denne cvičiť. Amen.

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

11.VI.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890